

Daina Ozoliņa

Pandēmijas
detektīvi

Daina Ozoliņa

Pandēmijas
detektīvi

821.174-93
Oz 640

Arņa Kilbloka vāka dizains

Vāka noformējumā izmantots **Toma Kalniņa** zīmējums.

Daina Ozoliņa

PANDĒMIJAS DETEKTĪVI

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Bārbala Simsons*
Redaktore *Daina Grūbe*
Korektors *Eviņa Stikute, Zinta Stikute*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4138.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana
vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.
Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Daina Ozoliņa, 2021

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9379-1

1. nodaļa

– Es netaisos pārvākties uz Jūrmalu! – Austris auroja, lielākam efektam metot pret grīdu pa pusei apēsto *Snickers* batoniņu. Dzīvoklī jau tāpat izskatījās kā pēc nelielas viesuļvētras – mammas un Austra drēbes, apavi un citas mantas bija izmētātas pa visām iespējamām virsmām. – Kāpēc mēs nevaram dzīvot tepat Rīgā?

Mamma nopūtās. – Tu taču esi dzirdējis, ka valstī izsludināta ārkārtas situācija, – viņa iesāka, turpinot locīt drēbes un kārtot tās čemodānā.

Austris dramatiski iebelza sev pa pieri un iegāzās klubkrēslā. – Mammu, man ir divpadsmit gadi. Un internets telefonā. Es zinu, kas notiek Latvijā.

Visforšākais bija tas, ka kopš marta vidus nebija jāiet uz skolu. 6. klases pārbaudes darbus Austris bija nokārtojis, pēc paša domām, pietiekami labi, tāpēc uztvēra šo situāciju kā godam nopelnītu pagarinātu brīvlaiku. Kas gan varēja būt labāk kā piecelties pulksten 8.29 un jau 8.30 sēdēt matemātikas stundā? Nujā, vēl labāk būtu vispār nesēdēt nevienā stundā, bet visu jau nevar vēlēties.

– Tātad tu saproti, ka mēs būsīm iesprostoti savā divīstabu dzīvoklī? Nevarēsīm iet ne uz koncertiem, ne teātri, ne kafejnīcām.

– Nu un?

Austris nekad nebija sapratis, kāpēc vispār būtu jāiet uz koncertiem un teātri. Nu labi, varbūt uz kādu foršu rok koncertu vai uz *Positivus* festivālu, bet uz tiem stīgu kvarteta pasākumiem, kurus bija iecienījusi mamma... bez tiem viņš mierīgi varēja iztikt.

– Kino būs slēgts. Skeitparks un basketbola laukums būs slēgts. Tu pat nevarēsi satīties ar draugiem, – mamma turpināja savā “es mēģināšu runāt ar savu bērnu mierīgi un viņam visu izskaidrot” balsī.

– Bet internets taču nebūs atslēgts?

To nu Austrim nevajadzēja teikt. Vispār tā bija viena no viņam raksturīgākajām īpašībām: pārāk daudz runāt, pateikt, ko vispār nevajadzētu teikt, turklāt vienmēr saprast to tikai tad, kad jau ir par vēlu. Viens no mammas un dēla strīdu iemesliem parasti bija tas, cik ilgu laiku viņš drīkst pavadīt internetā. Pēc Austras domām – cik daudz vien iespējams. Mammas interpretācijā – vēlams, necik.

– Tā tikai vēl trūka, lai tu visu ārkārtas situācijas laiku nosēdētu pie datora! Es zinu, ka tu blenz ekrānā katru mīļu brīdi, kad vien es tev to neaizliedzu. Vismaz Jūrmalā tevi varēs pieskatīt krustmāte Ieva un jūs ar Odriju varēsiet kopā spēlēties...

Austris sašutumā kampa gaisu. Tas no mammas puses bija tik nekrietns gājiens! Protams, viņš bija zinājis, ka mamma gatavojas īrēt dvīņu mājas vienu pusi, un bija cerējis, ka varbūt otrā pusē varētu apmesties kāda no mammas draudzenēm, piemēram, Jāņa un Pētera mamma. Bet izrādījās, ka mamma ar savu māsu izdomājušas drausmīgu plānu, kā iespundēt Austri ar viņa māsiņu Odriju vienā mājā uz veselu pusgadu. Un ko tas

vispār nozīmē – kopā spēlēties? Viņš taču jau mācījās 6. klasē!

Austris svārstījās starp diviem briesmīgiem paziņojumiem, kas bija viņa arsenālā. – Es pateikšu tētīm! – Tas bija pirmais, kas viņam nāca prātā, bet, tā kā tētis pašlaik atradās gadu ilgās apmācībās ASV, šos draudus bija grūti nekavējoties realizēt. Tas, protams, nenozīmēja, ka viņš nepasūdzēsies tētīm skaipā sarunas laikā, bet tad jau būs par vēlu. Tāpēc Austrim bija jāsamierinās ar nedaudz mazāk iedarbīgo: – Tu esi sabojājusi man visu dzīvi! – Tam sekoja demonstratīva došanās uz savu istabu un skaļa durvju aizciršana.

– Paskaties, kas tev vēl vajadzīgs līdzī no skolas mantām! – mamma uzsauca viņam nopakaļ. Cik neiejūtīga attieksme!

Svētdienas rītā, sēdēdams volvo priekšējā sēdekli ar kapučīno krūzi rokā – tas, ka mamma bija ļāvusi Austrim *Circle K* paņemt kapučīno, vien liecināja par to, ka viņa jūtas mazliet vainīga, – zēns apcerēja savu turpmāko dzīvi. Mamma visu laiku strādās ar saviem studentiem un lasīs tiešsaistes lekcijas. Krustmāte Ieva kārtējo reizi būs aizņemta ar kaut ko vājprātīgu, piemēram, visu mājās pieejamo apģērba gabalu batikošanu, japāņu kaligrāfiju, tēlnieka prasmju apguvi (tas patiesībā ir diezgan jautri – visa tā laukakmeņu spridzināšana) vai tamlīdzīgi. Tas nozīmē, ka viņš patiešām pavadīs lielāko dienas daļu kopā ar māšīcu. Austris nebija redzējis Odriju vairāk nekā gadu, jo viņa ar mammu bija dzīvojusi Spānijā, bet iepriekšējā reizē, kad abi tikās, māšīca bija aizrāvusies ar sava Jorkšīras terjera frizēšanu un Teilores Sviftas

dziesmām. Šie nenoliedzami būs seši ļoti gari mēneši... ja vien viņš kaut ko neizdomās.

Piebraucot pie mājas, kuru mamma ar krustmāti Ievu bija noīrējušas, Austrim bija jāatzīst, ka tā izskatās diezgan labi. Svaigi krāsota ķiršsarkana divstāvu dvīņu māja ar baltiem logu rāmjiem un diviem apaļiem tornīšiem, katru savā mājas pusē. Māja atradās uz ielas stūra, un to apjoza balts žogs (kā citādi – pašizolācija!), kas to atdalīja no vēl vienas divstāvu koka mājas. Austris palūkojās otras mājas virzienā, cerot, ka ieraudzīs kādu iespējamo jauno draugu, bet šoreiz viņam neveicās. Dvīņu mājas pagalma pusē pletās ievērojams zemesgabals – vismaz Austrim kā rīdziniekam tā likās. Tur auga ne mazāk kā desmit priedes, kas vējā locījās un šņāca, un vienā no priedēm tupēja patiešām pašapzinīga balta kaija.

Skatu uz jauno dzīvesvietu mazliet pabojāja apmēram divpadsmit gadus veca sarkanmataina meitene, kas sēdēja uz kāpnītēm pie vienas dvīņu mājas durvīm un skatījās, kā šķiet, *iPhone 11 Pro* ekrānā. Kaut kas neiedomājams! Sadzirdējusi viņus piebraucam (Austrim bija aizdomas, ka mammas pilnā skaļumā atskaņotais jaunākais “Prāta vētras” disks tur būs darījis savu), meitene, kurai vajadzēja būt Odrijai, nolika telefonu uz kāpnēm un pienāca atvērt vārtniņus, un viņu volvo ieripoja sētā.

Mamma izlēca no mašīnas un apskāva māsasmeitu, bet Austris lēnām izšļūca no savas sēdvietas un kārtīgi nopētīja Odriju. Meitene pa Spānijā aizvadīto gadu bija izstiepusies gandrīz tikpat gara kā brālēns (slikta ziņa – viņš vairs nevarēs tik viegli uzvarēt basketbola spēlē), sarkanie, cirtainie mati apgriezti īsi un izskūti virs labās

auss, kurā bija redzami trīs auskari. Mugurā džinsi un T kreklis ar Barselonas – futbola komandas, nevis pilsētas – attēlu, kājās tādas pašas *Palladium* botas kā Austrim.

– Austri, vai tu vienreiz nāksi sasveicināties! – mamma uzsauc.

Austris lēnām tuvojās Odrijai. Viņš nu neies māsīcu apskaut, ne prātā nenāk! Abi nostājās metra attālumā un vērtējoši nopētīja viens otru.

– Čau, – Odrija teica.

– Čau, – Austris atbildēja, izdzēris pēdējās jau aukstā kapučīno paliekas. – Kur tad ē... Mušmire?

Odrija sarauca uzacis. – Mušmire?

– Nu, tavs suns! Kā viņu tur sauca? Bija kaut kāds sēnes vārds...

– Ā, Šjēna! Starp citu, tas nav nekāds sēnes nosaukums, bet gan franciski nozīmē “suns”, – meitene augstprātīgi paskaidroja. – Mēs viņu atstājām pie omītes, kad pārcēlāmies uz Spāniju. Mamma teica, ka suņiem ne pārāk patīk lidot.

– Kur ir tava mamma? – Austra mamma gribēja zināt.

– Jau no rīta aizbrauca uz Rīgu pēc materiāliem mozaīkai, – Odrija paskaidroja. – Pēcpusdienā būs atpakaļ. Solīja atvest mums suši.

Izskatījās, ka mamma palikusi bez valodas. Viņas izpratnē atstāt bērnu vienu pašu svešā mājā bez pieskaņības bija krimināli sodāma rīcība, bet krustmāte Ieva par tādām lietām vispār neuztraucās. Austris pasmaidīja. Bija skaidrs, ka nekas šajā jomā nav mainījies un krustmāte Ieva sagādās viņiem dažus jautrus brīžus. Turklāt bija tik patīkami redzēt, ka mamma dusmojas uz kādu citu, ne tikai uz Austri.

– Es jums parādišu māju, – Odrija sacīja. – Mamma man atstāja arī jūsu mājas puses atslēgas – jūs dzīvosiet šajā pusē, tālāk no lielās ielas.

– Austri, paņem čemodānu no bagāžnieka! – mamma nokomandēja.

Izteiksmīgi nopūties, Austris ielika tukšo kapučīno krūzīti atpakaļ mašīnas krūžu turētājā un, atvēris bagāžnieku, izvilka no tā lielo čemodānu. Nudien, mammai vienmēr vajadzēja tik daudz mantu. Kad tētis uz gadu lidoja uz ASV, viņa čemodāns bija tikpat liels.

Ejot uz mājas parādes durvīm, Austris pēkšņi pamana, ka Odrija ir neuzmanīgi atstājusi savu jauno *iPhone* uz kāpnēm pavisam bez pieskatīšanas. Zēns plati pasmaidīja. Tā bija uzprasīšanās uz nepatīkšanām. Galu galā viņš vienmēr bija mazliet apskaudis tos klasesbiedrus, kam bija māsas un brāļi, ar kuriem varēja izspēlēt dažādus praktiskus jokus. Izskatījās, ka tagad arī viņam ir tāda iespēja. Austris bez mazākajiem sirdsapziņas pārmetumiem iemeta māsiņas telefonu jakas kabatā un tikai tad devās uz savas nākamās mājvietas durvīm.

Iekšā smaržoja pēc svaigas krāsas vai lakas, un interjers izskatījās kā tikko piegādāts no *IKEA* – baltas, stilīgas mēbeles un plašums. Dzīvojamā istabā bija platekrāna televizors, kam blakus nolikts *Wi-Fi* rūteris, un turpat lieliem burtiem uzrakstīta parole.

– Vismaz kaut kas labs, – Austris nomurmināja un, izņēmis no kabatas savu telefonu, nekavējoties pieslēdzās bezvadu internetam.